

РЕШЕНИЕ

№ 25255

гр. София, 28.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав,
в публично заседание на 20.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **3975** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 1, ал. 2 от Закона за отговорността на държавата и общините (ЗОДОВ) вр с чл. 301 АПК.

Образувано е по искова молба, уточнена с молба от 20.05.2024г подадена от ЕТ „Наташа 52-Наташа Кильовска“ чрез Н. К. срещу Столична община, с която са предявени:

- иск с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 125 740 лв. /съгласно допуснато на осн чл. 214 ал.1 ГПК вр с чл. 144 АПК изменение размера на иска в с з на 20.11.2024г/, изразяващи се в стойност на притежавания и изграден от ищеца в ПИ 68134.108.213 обект „Кафе аперитив с продажба на пица на парче „Н.“, в резултат от отменена с влязло в законна сила съдебно решение Заповед № РА 18-03 от 19.01.2023г на Главен архитект на СО, ведно със законната лихва върху общия размер на обезщетението считано от 28.04.2023г /датата на предварителното изпълнение на адм акт/ до окончателното изплащане на сумата и

- иск с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, за присъждане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди, представляващи предизвикани страдания и болки във връзка с премахването на обекта, в размер на 40 000 лв., в резултат на цитираната отменена с влязло в законна сила съдебно решение заповед ведно със законната лихва върху общия размер на обезщетението считано от

28.04.2023г /датата на предварителното изпълнение на адм акт/ до окончателното изплащане на сумата.

Поддържа, че със Заповед № РА 18-03 от 19.01.2023г на Главен архитект на СО, било наредено премахването на притежавания и изграден от ищеца в ПИ 68134.108.213 обект „Кафе аперитив с продажба на пица на парче „Н.“, който стопанисвал повече от 30 години. С цитираната заповед било допуснато и предварително изпълнение, като съдът бил оставил без уважение искането за спиране на допуснатото предварително изпълнение. На 28.04.2023г по силата на допуснатото предварително изпълнение, обектът бил премахнат. В резултат на това, ищецът претърпял изключителни страдания, емоционалното му състояние било сериозно разклатено, преживял силен стрес, още повече, че обектът осигурявал препитание на сина на ищеца с когото ограничили контактите си. Впоследствие с влязло в законна сила на 23.06.2023г съдебно решение на адм д 1796/ 2023г на АССГ, заповедта била отменена. Премахването на обекта въз основа на незаконосъобразен акт увредил законните права и интереси на Н. К. действаща като ЕТ „Наташа 52- Наташа Кильовска“, като стойността на обекта представлявал вреда, пряка и непосредствена последица от заповедта. Претендира разноски.

В депозирания писмен отговор, ответникът поддържа, че твърдените вреди не произтичат от отменената с влязло в законна сила съдебно решение Заповед № РА 18-03 от 19.01.2023г. Въпреки, че не се касаело за преместваем обект, то бил налице незаконен строеж по см на чл. 225 ал.2 от ЗУТ, който подлежал на премахване. Ищецът не се бил съобразил с издаденото му разрешение за поставяне на преместваем обект, като изградил вместо него строеж, поради което не можел да черпи права от противоправното си поведение. Поддържа също приложимост на чл. 5 ал.1 ЗОДОВ като увреждането е причинено поради изключителна вина на ищеца /пострадалия/. Вредите били вследствие неправомерното му поведение изразяващо се в реализиране на незаконно строителство. При условията на евентуалност поддържа прекомерност на претенцията както за имуществени вреди, така и за неимуществени. Също така ищецът бил наясно, че обектът бил с временен устройствен статут. Излага доводи, че началният момент на дължимост на законната лихва е влизане в сила на 23.06.2023г на съдебното решение с което е отменена Заповедта № РА 18-03 от 19.01.2023г. /т.4 от ТР № 3 от 22.04.2004г по т д № 3/ 2004г ОСГК на ВКС/. Моли да се отхвърлят исковите претенции. Претендира разноски.

Представителят на СГП дава заключение за недоказаност на исковата претенция, евентуално да се присъди обезщетение в по-малък размер от претендирания.

Административен съд-София град, след като обсъди релевираните с исковата молба основания, доводите на страните, прецени събраните по делото относими доказателства по реда на чл.235 от ГПК, вр.чл.144 от АПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Няма спор, а и след извършена от съда справка се установява, че с влязло в сила на 21.04.2023г определение по адм д 1796 / 2023г е оставено без уважение искането за спиране на допуснатото по закон предварително изпълнение на Заповед № РА 18-03 от 19.01.2023г на Главен архитект на СО, с която на осн чл. 57а ал.1 т.1 и т.2 от ЗУТ е наредено на ищеца да премахне незаконосъобразно поставен преместваем обект „преместваем обект за търговска дейност – кафе-аперитив с продажба на пица на парче „Н.“, разположен върху имот с ПИ 68134.108.213, общинска частна

собственост, с административен адрес С., западната част в близост до кръстовището [улица]и [улица].

На 28.04.2023г , в резултат допуснатото по закон предварително изпълнение , посочения обект е премахнат.

С влязло в законна сила на 23.06.2023г съдебно решение № 3639 от 5.06.2023 г. по адм.д. № 1796/ 2023г на АССГ е отменена Заповед № РА 18-03 от 19.01.2023г на Главен архитект на СО, с която на осн чл. 57а ал.1 т.1 и т.2 от ЗУТ е наредено на ищеца да премахне незаконосъобразно поставен преместваем обект „преместваем обект за търговска дейност – кафе-аперитив с продажба на пица на парче „Н.“, разположен върху имот с ПИ 68134.108.213, общинска частна собственост, с административен адрес С., западната част в близост до кръстовището [улица]и [улица]. Тоест, с цитираното решение изпълнената вече Заповед № РА 18-03 от 19.01.2023г на Главен архитект на СО е отменена като незаконосъобразна.

Исковите претенции са допустими като предявени от страна, която има правен интерес и срещу ответник, който е пасивно легитимиран по него- Столична община, тоест срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт се твърди, че са причинени вредите. /чл.205 АПК/.

В конкретната хипотеза, за да се ангажира отговорността по чл. 1 от ЗОДОВ следва да са налице кумулативно всички елементи от фактическия състав, а именно: претърпени вреди – имуществени и неимуществени; незаконосъобразен акт на орган, респ. длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност; вредите да са настъпили в резултат на административна дейност, т. е. от незаконосъобразен акт на длъжностните лица при или по повод изпълнение на административна дейност; причинна връзка - пряка и непосредствена такава между незаконосъобразния акт с вредоносния резултат от административна дейност.

Относно претенцията за имуществени вреди , изразяващи се в стойност на притежавания , изграден от ищеца в ПИ 68134.108.213 и премахнат обект „Кафе аперитив с продажба на пица на парче „Н.“, в резултат от отменена с влязло в законна сила съдебно решение Заповед № РА 18-03 от 19.01.2023г на Главен архитект на СО, ведно със законната лихва върху общия размер на обезщетението считано от 28.04.2023г /датата на предварителното изпълнение на адм акт/ до окончателното изплащане на сумата:

В конкретният случай, както се посочи, е установена по делото категорично наличната отмяна по предвидения за това съдебен ред като незаконосъобразна на Заповед № РА 18-03 от 19.01.2023г на Главен архитект на СО. Не се спори между страните, а и съдът установи след извършена справка, че изпълнение на процесната заповед фактически е било осъществено на 28.04.2023г, преди влизане в сила /на 23.06.2023г./ на съдебното решение с което заповедта е отменена. Затова и с отмяната на заповедта, настъпила след нейното изпълнение, възниква субективно право на ищеца, като неин адресат, да претендира вреди от изпълнения отменен акт /арг. от чл. 301, изр. последно, във вр. с чл. 203 от АПК /. Съгласно чл. 301 от АПК, когато административният акт бъде отменен, след като е започнало неговото изпълнение, административният орган в едномесечен срок възстановява нарушеното право, а ако това е невъзможно - удовлетворява засегнатото лице по друг законен начин. Ако това не стане, засегнатото лице има право на обезщетение. От анализа на разпоредбата става ясно, че задължението на органа не е

скрепено с допълнителна санкция, извън правото на обезщетение, като изпълнението му е предоставено на дискрецията на органа и не би могло да бъде наложено, нито чрез нарочен иск пред административния съд, нито посредством съдебен контрол върху евентуално непроизнасяне на органа по искане на засегнатото лице, основано на чл. 301 от АПК, респ. изричен отказ да го уважи /така Решение № 9627 от 2017 г. на ВАС по адм. д. № 9567/2016 г./. Предвид посоченото и за уважаване претенцията на ищеца не е предвидено установяването на нещо повече от наличието на вреда, която да е пряка и непосредствена последица от незаконосъобразния акт и да е настъпила поради изпълнението му преди неговата отмяна, както и липса на поведение от органа по възстановяване на нарушеното право, респективно удовлетворяване на адресата на акта по друг начин в едномесечен срок от отмяната на акта.

Според съда, в конкретният случай категорично се установява настъпването на имуществени по своя характер вреди от предварителното изпълнение на обявления впоследствие за незаконосъобразен акт – процесната заповед, които се явяват и пряка и непосредствена последица от неговото изпълнение. Няма спор, че изпълнението се е осъществило на 28.04.2023г като е премахнат /разрушен/ собствения на ищеца обект „Кафе аперитив с продажба на пица на парче“, като на мястото, на което обектът се е намирал, след изпълнението на заповедта същият вече е престанал да съществува. Ответникът не оспорва този факт, като възраженията му в отговора се отнасят до липса на основание за обезвреда по реда на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ предвид това, че въпросният обект бил без законов статут и всъщност подлежал на премахване. В случая премахването на процесният обект е станало в изпълнение на незаконосъобразна заповед, която впоследствие е била отменена именно като такава, тоест процесната заповед е била отменена като незаконосъобразна след нейното изпълнение. В тази насока и всякакви възражения, свързани по същество със статута на премахнатия обект ответната страна е имала възможност да изложи в производството по обжалването на заповедта, а понастоящем подобни възражения са неотносими и преклудирани. С отмяната на незаконната заповед, която междувременно е била изпълнена, за административния орган е възникнало задължението да възстанови в едномесечен срок нарушеното право /чл. 301 АПК/. Няма спор между страните, че отмененият административен акт е бил изпълнен и в законовия едномесечен срок не е възстановено нарушеното право, като по делото нито се твърди, нито се представят доказателства административният орган да е възстановил нарушеното право, или да е удовлетворил засегнатото лице по друг законен начин. /арг от чл. 301 АПК/

С премахването на собствения на ищеца търговски обект за същия категорично е настъпила вреда, изразяваща се в стойността на същия. Вредите са причинени именно във връзка с незаконосъобразния административен акт /Заповед № РА-18-03/19.01.2023 г. на Главен архитект на СО /, който несъмнено, ако не беше издаден и приведен в изпълнение, за ищеца нямаше да настъпят имуществени вреди, изразяващи се в разрушено имущество. / Р № 9405 ОТ 09.08.2024 Г. ПО АДМ. Д. № 4492/2024 Г., III ОТД. НА ВАС/ Обектът на ищеца реално е функционирал до 28.04.2023г когато е премахнат по силата на допуснатото предварително изпълнение. Дотогава е осъществявал дейността си, като след тази дата му е причинена вреда, изразяваща се в стойността на същия. Разрушаването на обекта е в пряка и непосредствена връзка с отменения впоследствие след изпълнението му

административен акт. В случай, че такъв не е бил постановяван от ответника, то нямаше да има и допуснато предварително изпълнение и ищецът нямаше да претърпи имуществени вреди.

За установяване стойността на обекта, съдът е допуснал СТОЕ която кредитира във варианта при който стойността е определена по метода на вещната стойност /разходният подход извежда стойност и се основава на подробна оценка на необходимите разходи за създаване с наложено овехтяване./ Следва да се кредитира този вариант защото претенцията е за обезщетение за имуществени вреди изразяващи се в стойност на притежавания, изграден и премахнат обект, а не за обезщетение на вреди, съставляващи пропуснати ползи в размер на неполучен от ищеца наем за процесния обект, премахнат в изпълнение на незаконосъобразната заповед. В този вариант при използване метода на вещната стойност който се базира на разходите, които биха се направили за изграждане на такъв обект към 2024г , като се отчита състоянието му, стойността на обекта е 50 635 лв. Именно това е стойност на ново строителство на такъв обект със съобразеното овехтяване. При това положение , действително на ищеца е била причинена имуществена вреда, която е оразмерена със стойността на премахнатия негов собствен търговски обект в изпълнение на незаконосъобразната заповед, а именно в размер на 50 635 лева, както е посочено в СОЕ в първия вариант. Посочената вреда е пряка и непосредствена последица от незаконосъобразната заповед, доколкото, ако същата не бе изпълнена по начина, по който е било осъществено нейното изпълнение, то за ищеца нямаше да настъпи вреда в размер на равностойността на разрушената в резултат от изпълнението негова собственост – процесният кафе-аператив /Р № 9405 ОТ 09.08.2024 Г. ПО АДМ. Д. № 4492/2024 Г., III ОТД. НА ВАС/.

Фактическият състав на чл. 301 АПК вр с чл. 1 от ЗОДОВ е изпълнен. За административният орган съществува задължение в посочения едномесечен срок или да възстанови нарушеното право, или, ако това е невъзможно, да удовлетвори засегнатото лице по друг законен начин. В конкретният случай, административният орган не е изпълнил това свое задължение, поради което е дължимо обезщетение на ищеца за претърпени от него имуществени вреди в размер на стойността на изградения и премахнат обект, произтекли от незаконосъобразната заповед с която се нарежда премахването му и бездействието на ответника за възстановяване на нарушеното право.

Разпоредбата на чл. 4 от ЗОДОВ изисква причинната връзка да е пряка, типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния акт, както и непосредствена, т.е. следваща по време издаването на незаконосъобразния акт и също така и неопосредена от други актове или действия, като в случая тези условия са изцяло налице. Ето защо, съдът намира, че следва отчасти да уважи като доказана претенцията на ищеца за обезщетяване на имуществени вреди в размер на 50 635 лева, съставляващи стойността на премахнатия /разрушен/ в резултат предварителното изпълнение на незаконосъобразна заповед обект, като отхвърли иска до пълния му предявен размер от 125 740 лева /съгласно допуснато на осн чл. 214 ал.1 ГПК вр с чл. 144 АПК изменение размера на иска/ като недоказан.

Предвид това и доколкото акцесорната претенция следва съдбата на главната, ще следва да се уважи и искът за присъждане на законна лихва върху сумата на обезщетението. Съгласно заключението, дадено по т. 4 на ТР № 3/2005 г. на ВКС, ОСГК, което е задължително за съдилищата, при незаконни актове на

администрацията, началният момент на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението е влизането в сила на решението, с което се отменят унищожавемите административни актове, а при нищожните - моментът на издаването им. В случая решението за отмяна на незаконосъобразната заповед, от чието изпълнение са настъпили вреди, е влязло в сила на 23.06.2023 г. и поради това и законната лихва ще следва да се присъди от тази дата, като се отхвърли искането това да стане от по-ранната такава 28.04.2023 г. / Р № 9405 ОТ 09.08.2024 Г. ПО АДМ. Д. № 4492/2024 Г., III ОТД. НА ВАС/

Не е част от фактическия състав на разпоредбата на чл. 1 от ЗОДОВ установяване виновно причиняване на щетите за реализиране отговорността на държавата и общините, като в тази връзка съдът съобразява и съдържанието на изричната разпоредба на чл. 4, ал. 1 пр. последно от ЗОДОВ. Не се установява от доказателствата по делото и нито една от хипотезите на чл. 5 от ЗОДОВ, които иначе биха били основание за отхвърляне на която и да е от исковите претенции, или намаляване размера на присъжданото обезщетение по тях. Не е налице хипотезата на чл. 5 ЗОДОВ, доколкото с оглед отмяната на цитираната по-горе заповед е недопустимо впоследствие да се установява и да се приема, че издаването ѝ е правомерно. Защитата срещу последното също не може да се разглежда в този контекст.

Относно претенцията за присъждане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди, представляващи предизвикани страдания и болки във връзка с премахването на обекта, в размер на 40 000 лв., в резултат на цитираната отменена с влязло в законна сила съдебно решение заповед ведно със законната лихва върху общия размер на обезщетението считано от 28.04.2023г /датата на предварителното изпълнение на адм акт/ до окончателното изплащане на сумата

Преди всичко съдът отбелязва, че Едноличен търговец /“ЕТ“/ е физическо лице, което е придобило търговско качество. Физическото лице може да бъде търговец само под формата на ЕТ. Характерно за едноличния търговец е, че в сравнение с останалите физически лица правоспособността му се разширява, т.е. той може да бъде страна в търговски правоотношения, но с това не възниква нов правен субект, различен от физическото лице. Поради това, допустима е исковата претенция за присъждане право на обезщетение за неимуществени вреди на ищеца ЕТ „Наташа 52 –Наташа Кильовска“ чрез Н. К..

От показанията на разпитаните свидетели Л. К. и Л. А., които съдят цени, тъй като се основават на лични възприятия, непосредствени впечатления, взаимно се допълват, непротиворечиви са, базират се на системни и трайни наблюдения за осъществени в правната действителност факти от процесния период /Л. К. е син на ищцата, поради което съдят цени показанията му с оглед възможната му заинтересованост и съобразявайки ги с всички други данни по делото /чл. 172 ГПК/, Л. А. познава ищцата и сина ѝ Л. К. от 1993г, контактувал е редовно с нея докато се разруши заведението/, и от друга страна като на възможната им заинтересованост се противопоставя наказателната отговорност при лъжесвидетелстване, с която са запознати се установява, че в резултат на

премахване на обекта извършено по силата на допуснато предварително изпълнение на заповедта от 19.01.2023г , отменена впоследствие с цитираното по- горе съдебно решение Н. К., действаща като ЕТ е изживяла силен стрес, безпокойство, тревожност, почувствала се е отхвърлена, пренебрегната, причинен ѝ е психически дискомфорт и негативни емоции, напрегнатост, довели до влошаване и на здравословното ѝ физическо състояние. Свидетелите са категорични, че преди разрушаването на обекта, който е стопанисвала от 30 години, ищцата е била общителна, комуникативна, “весела, лъчезарна, активна, разговорлива“, но след този случай – не е комуникативна, „за усмивки въобще не може да се говори /св. А./“, имала негативно, черногледо излъчване, коренно различно от преди това, трудно ходела. Св. А. е категоричен , че след разрушаването на обекта ищцата не е човека който познавал, същата се затворила в себе си, променила се, не искала да поддържа контакт и със сина си Л. К., тъй като се чувствала „виновна, че е изгубила заведението и от там възможността синът ѝ Л К. да работи в него“, тоест всичко това повлияло и на отношенията в семейството ѝ. Свидетелите не знаят да има никакви други причини за това ѝ състояние. Фактът на премахване на обекта, източник на доходи за семейството на ищцата и сина ѝ се е отразило много неблагоприятно не само социално и негативно психически на Н., но и на физическото ѝ здраве.

При това положение с оглед ангажираните гласни доказателства, съдът намира, че именно незаконосъобразното процедиране на администрацията, в случая главния архитект на СО, издал незаконосъобразната заповед за премахване на преместваем обект, е довело до влошаване здравословното и психическо-емоционално състояние на ищцата. Преди премахването /разрушаването/ на обекта е била в едно душевно състояние, но след това е станала отчаяна, обезверена, потисната, некомуникативна и затворена в себе си, влошило се е и физическото ѝ здравословно състояние. Периодът от време на преживяване на всички тези негативни емоции са безспорно в логическа причинно- следствена връзка с преживяното разрушаване на обекта и незаконосъобразността му е очевидна. Фактът, че заповедта за премахване на кафе-аператива е отменена след близо два месеца в резултат на воден съдебен процес, както и общественото достояние, в т. ч. пред близки и пред семейството и пред обществеността за очевидното незаконосъобразно премахване, дават основание да се приеме, че за ищцата са настъпили сериозни морални вреди. Обектът е стопанисван от ищцата близо 30 години, преди да бъде разрушен. Тоест, почти целия ѝ съзнателен професионален път е преминал в работа в обекта. Разрушаването е създало душевен дискомфорт и тревожност, отразило се е в негативен план на личността ѝ. Разрушаването му е довело до негативни емоционални проблеми изразяващи се в силен стрес. В съответствие с показанията на свидетелите може да се обоснове извод, че е претърпяла всички страдания след събарянето. Твърдените от ищеца негативни преживявания в резултат заповедта за премахване на обекта са присъща последица на разрушаването на имуществото,

особено в случаите, в които засегнатото лице е със съзнанието за неговата незаконност и несправедливост, което впоследствие се потвърждава и от резултата от оспорването му.

От значение, доколкото твърдените вреди са неимуществени и са свързани със субективното възприятие на ищеца, е дали у същия се е породило твърдяното състояние на сериозно безпокойство и тревожност. От ангажираните гласни доказателства безспорно се установи, че ищецът е изживял силен стрес и свързаните с това негативни изживявания. Ето защо, съдът намира за установен факта на тези вреди и пряката причинно-следствена връзка между настъпването им и незаконосъобразния административен акт. Обезщетенията за неимуществени вреди се присъждат за конкретно претърпени физически и психически болки, страдания и неудобства, които са пряка и непосредствена последица в случая от отменения административен акт. На обезщетяване подлежат и вътрешните, душевни състояния тогава, когато справедливостта налага същите да бъдат възмездени, какъвто е настоящия случай. Ищцата е претърпяла тези негативни емоции в пряка причинна връзка с незаконосъобразната заповед.

Съгласно чл.52 ЗЗД, обезщетение за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Понятието „справедливост“ не е абстрактно понятие, а е свързано с преценка на редица конкретни, обективно съществуващи обстоятелства, имащи значение за правилното определяне на размера на обезщетението. Законът е категоричен, че размерът на обезщетението за неимуществени вреди се формира по справедливост по реда на чл.52 от ЗЗД единствено от степента и характера на преживените болки и страдания от ищеца. Макар посочените вреди да нямат паричен еквивалент, съдът приема, че претендираната от ищеца сума от 40 000 лв. е прекомерно завишена. Справедливият размер на обезвредата следва да почива на обективни критерии и да бъде адекватен от претърпените вреди. Обезщетението трябва е съразмерно с вредите и да отговаря както на конкретните данни по делото, така и на обществените представи за справедливост. В съдебното производство по присъждане на обезщетение посочените неимуществени вреди следва да намерят материален израз, който законът в нормата на чл.52 ЗЗД определя „по справедливост“, макар неимуществените вреди да нямат стойностно изражение и да не подлежат на аритметично изчисляване. Изхождайки от характера на претърпените вреди, увреждането, начин и обстоятелства, при които е получено, трайността на търпението им, периода на развитото се срещу ищеца производство от издаване на административния акт до отмяната му с влязло в законна сила съдебно решение, тоест продължителността и степента на интензитет, доказаните душевни страдания и общото му психическо състояние, като следствие от търпени морални вреди, общественото и социалното му положение, съдът намира, че справедливия размер на дължимото обезщетение за неимуществени вреди възлиза на 10 000 лв. по

смисъла на чл. 52 от ЗЗД, вр. чл. 4 от ЗОДОВ за причиненото състояние на безпокойство, притеснение, унижение и огорчение. Присъдената сума е съобразена с практиката на ВАС по подобен тип дела. Исковата претенция до пълния предявен размер следва да се отхвърли.

Предвид уважаване на основния иск, следва да бъде уважен и акцесорния такъв за законната лихва върху присъдената сума считано от 23.06.2023г /датата на влизане в сила на съдебното решение т. 4 на ТР № 3/2005 г. на ВКС, ОСГК/ до окончателното изплащане на сумата, като се отхвърли искането това да стане от по-ранната такава 28.04.2023 г.

В обобщение, следва да се уважат отчасти всяка от двете искиви претенции до размера, посочен по-горе поотделно, ведно с присъждане на законна лихва върху всяко от присъжданияте обезщетения, считано от 23.06.2023 г. до окончателното му изплащане.

Относно разноските: И двете страни претендират разноски.

Съгласно чл. 10 ал. 3 ЗОДОВ (Нова - ДВ, бр. 43 от 2008 г., в сила от 30.05.2008 г., доп. - ДВ, бр. 94 от 2019 г.) ако искът бъде уважен изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, както и да заплати на ищеца внесения държавна такса. Съдът осъжда ответника да заплати на ищеца и възнаграждение за един адвокат или юрисконсулт, ако е имал такъв, съразмерно с уважената част от иска.

В случая разноските възлизат на 10 лв. представляващи д.т. и 500 лв. заплатен депозит за в.л. които с оглед посочената разпоредба се дължат на ищеца в пълен размер, дори и при частично уважаване на исковата претенция. Няма обаче, нито в ИМ, нито в хода на процеса искане от процесуалния представител на ищеца да му се заплати внесения депозит за СТЕ, поради което на ищцата следва да се присъди единствено заплатената държавна такса в размер на 10 лв.

Ищецът не сочи разноски за адвокатско възнаграждение в настоящото производство, т. к. договора за правна защита и съдействие по настоящото дело /л. 85 / е за "безплатна правна помощ", като ищецът се позовава на чл. 38 ал. 1, т. 2 от ЗА. Съгласно чл. 38, ал. 2 от ЗА - В случаите по ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение. Съдът определя възнаграждението в размер *не по-нисък* от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 и осъжда другата страна да го заплати. При така уважената частично искова претенция, размерът на адвокатското възнаграждение, определен съгласно чл. 8 във връзка с чл.7 ал.2 т.4 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения е в размер на 5 500, 80 лв.

Ето защо, на ищеца, на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ следва да бъдат присъдени разходи в размер на 10 лв. д.т., а на адв. Г. 5 500, 80 лв.адвокатско възнаграждение.

По направеното искане на процесуалния представител на ответника

за присъждане на адвокатско възнаграждение съдът намира следното:

Според чл.10 ал.4 от ЗОДОВ (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.) съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска. Отхвърлената част от исковата претенция възлиза на 105105 лв., поради което е приложима нормата на чл.8, вр с чл. 7 ал.2 т.5 от Наредбата № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждение. Ищецът релевира възражение за прекомерност на заплатения адв. хонорар от ответника, което съдът намира за основателно, предвид че делото не се отличава с фактическа и правна сложност в сравнение с другите дела от този тип, проведено е едно с. з., поради което и на ответника са дължими 8 854,20 лв. разноски за адвокатски хонорар, изчислени по посочената разпоредба.

Водим от горното и на основание чл. 203 и сл. от АПК, чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, съдът

Предвид изложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Столична община да заплати на ЕТ „Наташа 52-Наташа Кильовска“ чрез Н. К. сумата от 50 635 лв. претендирана като обезщетение за претърпени *имуществени* вреди, изразяващи се в стойност на притежавания, изграден от ищеца в ПИ 68134.108.213 и премахнат обект „Кафе аперитив с продажба на пица на парче „Н.“, в резултат от отменена с влязло в законна сила съдебно решение Заповед № РА 18-03 от 19.01.2023г на Главен архитект на СО, ведно със законната лихва върху общия размер на обезщетението считано от 23.06.2023г до окончателното изплащане на сумата като ОТХВЪРЛЯ исковата претенция до пълния предявен размер от 125 740 лв. и законна лихва върху обезщетението за периода от 28.04.2023г до 22.06.2023г.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на ЕТ „Наташа 52-Наташа Кильовска“ чрез Н. К. сумата от 10 000 лв. обезщетение за претърпени *неимуществени* вреди, в резултат от отменена с влязло в законна сила съдебно решение Заповед № РА 18-03 от 19.01.2023г на Главен архитект на СО, ведно със законната лихва върху общия размер на обезщетението считано от 23.06.2023г до окончателното изплащане на сумата като ОТХВЪРЛЯ исковата претенция до пълния предявен размер от 40 000 лв. и законна лихва върху обезщетението за периода от 28.04.2023г до 22.06.2023г.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на ЕТ „Наташа 52-Наташа Кильовска“ чрез Н. К. на осн. чл.10, ал.3 от ЗОДОВ сумата от 10 лв. разноски.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на адвокат С. Д. Г. сумата от 5 500, 80 лв.адвокатско възнаграждение на осн. чл.38, ал.2 от ЗА.

ОСЪЖДА ЕТ „Наташа 52-Наташа Кильовска“ чрез Н. К. да заплати на Столична община на осн чл. 10 ал.4 от ЗОДОВ сумата от 8 854,20

лв. разноси.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред
Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаване на
съобщението от страните.

СЪДИЯ: